SUOMEN ELÄINLÄÄKÄRILIITTO
FINLANDS VETERINÄRFÖRBUND

LAUSUNTO 5.9.2017

Valtiovarainministeriö
valtiovarainministerio@vm.fi
PL 28
00023 Valtioneuvosto

Viite: Lausuntopyyntönne 16.8.2017, Dnro VM/1559/03.01.00/2017

Asia: LAUSUNTO LUONNOKSESTA HALLITUKSEN ESITYKSEKSI LAIKSI AUTOVEROLAIN MUUTTAMISESTA

Suomen Eläinlääkäriliitto kiittää mahdollisuudesta lausua lakiesityksestä ja esittää, ettei eläinlääkintäautojen veroetua tule poistaa. Järjestelmä on jo nyt tarkasti rajattu, palvelee merkittävästi yhteistä hyvää ja kanavoituu tehokkaasti maatalouden, kotimaisen ruoantuotannon, ihmisten terveydensuojelun, eläinsuojelun sekä kaikkien kansalaisten hyväksi.

Eläinlääkintäautot palvelevat maatalouden hyötyeläintoimintaa

Eläinlääkintäauto turvaa maatalouden eläinlääkäripalveluiden saatavuuden syrjäseuduilla. Tämä koskee erityisesti lakisääteisiä, kunnan järjestämiä eläinlääkäripalveluita tuotantoeläimille sekä eläinsuojeluvalvontaa.

Tiheämmin asutuilla alueilla eläinlääkäripalveluita tarvitaan lähinnä pieneläinten hoitamiseen. Pieneläimet tuodaan yleensä eläinlääkärin vastaanotolle omistajan toimesta. Eläinlääkintäautoja ei juurikaan käytetä tällaisessa toiminnassa, vaan ne ovat nimenomaan käytössä syrjäisemmillä seuduilla tuotantoeläinpraktiikassa. Tämä myös tarkoittaa, että eläinlääkintäauton verotuksen mahdollisesta muutoksesta aiheutuisi kustannusten kasvamista nimenomaan maatalousyrittäjille. Esitetty veronmuutos lisäisi siis suomalaiseen maanviljelyyn kohdistuvia paineita.

Eläinlääkäriliitto kiinnittää huomiota siihen, että eläinlääkintäauton verottomuus alun perin on perusteltu nimenomaan maatalouteen ja hyötyeläimiin liittyvillä kunnallisilla eläinlääkäritehtävillä (laki auto- ja moottoripyöräverosta annetun lain muuttamisesta, 905/1986). Hallituksen esityksessä HE 101/1986 vp viitataan mm. kunnaneläinlääkärien huomattaviin ajomääriin, sillä tehtävät suoritetaan lähes poikkeuksetta asianomaisilla maatiloilla, sekä eläinlääkärin tarpeeseen kuljettaa mukanaan lääkkeitä, hoitotarvikkeita ja muuta välineistöä. Vaikka maailma monessa on muuttunut kolmessakymmenessä vuodessa, tältä osin tilanne on pysynyt samana ja eläinlääkintäautojen tarve on edelleen perusteltavissa kuten 31 vuotta sitten. Eläinlääkintäautojen veroedun säätäminen perusteltiin silloin näin:

Aleksis Kiven katu 52-54
00510 Helsinki

Puhelin (09) 7745 4810
Faksi (09) 7745 4818

etunimi.sukunimi@sell.fi
www.sell.fi

“Eläinlääkintähuoltolain (431/65) mukaan jokaisen kunnan tulee yksinään tai yhdessä muiden kuntien kanssa ylläpitää yhtä tai useampaa kunnalliseläinlääkärin virkaa. Kunnalliseläinlääkäreiden, joita tällä hetkellä on noin 380, tehtävänä on eläinlääkinnällisen avun antaminen toimialueellaan. Toiminta kohdistuu lähes yksinomaan hyötyeläimiin ja edellyttää tilalta toiselle liikkumista. Eläinlääkärit joutuvat useissa tapauksissa käyttämään työssään autoa 40 000-120 000 ajokilometriä vuodessa ja yhden viikonlopun 64 tunnin päivystysjakson aikana ajokilometrimäärä saattaa olla 500-1 500 kilometriä.

Eläinlääketiede ja käytännön eläinlääkintä edellyttävät nykyisin yhä monipuolisempia menettelytapoja näytteiden ottoineen ja aiempaa täydellisimpine laboratorio- ja muine välineistöineen. Koska hoitotoimenpiteet suoritetaan lähes poikkeuksetta asianomaisilla maatiloilla, tämä edellyttää tarvittavan tutkimus- ja hoitovälineistön, lääkkeiden ja hoitoaineiden jatkuvaa mukana kuljettamista. Kun tähän liittyy myös tarvetta lääkeaineiden ja näytteiden kuljettamiseen tietyissä lämpötiloissa, välineistön määrä voi olla suuri ja sen tulisi olla käytännön tilanteissa mahdollisimman helposti käytettävissä, on katsottu tarkoituksenmukaiseksi, että eläinlääkintähuoltoon käytettäväksi voitaisiin ottaa erityisesti tähän tarkoitukseen varustettuja autoja.” (HE 101/1986 vp, s. 7)

Hallituksen silloisessa esityksessä todetaan edelleen, että eläinlääkärit siihen asti käyttivät omia henkilöautojaan tai takseja (!) kulkiessaan maatiloille. Taksimatkoihin oli esityksen mukaan tietyissä tapauksissa maksettu tukea valtion varoista.

Eläinlääkintäautot ovat viranhaltijoiden käytössä

Kunnaneläinlääkärijärjestelmä on historiallisiin käytäntöihin perustuen säädetty erikoismuotoisiksi virkatehtäviksi. Kunnaneläinlääkäri saa osan palkastaan työnantajaltaan kunnalta. Osan palkastaan kunnaneläinlääkäri perii suoraan asiakkailta arvonlisäverollisina palkkioina yksityisen elinkeinonharjoittajan y-tunnuksen kautta. Tästä huolimatta kunnaneläinlääkäri on lainsäädännön silmissä vain ja ainoastaan viranhaltija, eikä yrittäjä. Tämä ilmenee esim. siitä, että kunnaneläinlääkäri toimii virkavastuulla eikä hän siten voi valita asiakkaitaan tai tehtäviä joita suorittaa. Kunnaneläinlääkäri ei myöskään voi hinnoitella vapaasti palveluitaan, vaan hinnat on sidottu kunnalliseen eläinlääkäritaksaan. Kunnaneläinlääkäri ei voi valita yhtiömuodokseen muuta kuin yksityisen elinkeinonharjoittajan, koska virkavastuuta ei ole mahdollista ulkoistaa yhtiölle. Toisin kuin yrittäjällä, kunnaneläinlääkärillä on myös esimerkiksi palvelussuhdeturva ja hän on oikeutettu palkallisiin virkavapaisiin kuten palkalliseen sairauslomaan ja vuosilomiin. Kunnaneläinlääkäri ei yrittäjän tavoin itse huolehdi omista eläkkeistään, vaan työnantaja maksaa julkisten alojen eläkelain mukaisesti kunnaneläinlääkärin eläkemaksuja sekä peruspalkan että asiakkailta perittyjen käynti- ja toimenpidepalkkioiden osalta.

Eläinlääkintäautot ovat erityisesti kunnaneläinlääkärien käytössä. Kysymys on siis lähinnä lakisääteisten virkatehtävien suorittamiseen tarvittavasta työkalusta. Eläinlääkintäauto on erityisesti tarpeen tuotantoeläinpalveluiden järjestämisessä, sillä eläimet hoidetaan melkein poikkeuksetta maatilalla eikä kuljeteta eläinlääkärin vastaanotolle. Näihin tehtäviin kuuluu esimerkiksi terveydenhuoltokäynnit, sekä tuotantoeläinten ja hevosten sairaskäynnit. Koska tuotantoeläinpalvelut toteutetaan paikan päällä, pitää eläinlääkärin kuljettaa mukanaan siihen tarvittavat hoitovälineet ja lääkkeet, lähes aina yli 100 kg. Tämän varustemäärän turvallinen kuljettaminen edellyttää kiinteitä laatikostoja. Eläinlääkintäauton varusteilla eläinlääkäri myös varmistaa, että lääkkeet säilytetään sekä turvallisesti että asianmukaisesti. Tämä koskee sekä lämpötilavaihtelulta suojeltavia lääkkeitä että hoitoon tarvittavia lääkkeitä, jotka sisältävät huumaavia aineita ja siten edellyttävät erikoisjärjestelyitä. Lääketurvallisuuden ja lääkkeiden tehon säilymiseksi esimerkiksi rokotteet on pidettävä jatkuvasti viileässä, ja muutkin lääkkeet on suojattava valolta, liialta lämmöltä ja jäätymiseltä.

Erityisesti syrjäseuduilla ajovälit ovat pitkät. Maatalouden luonteesta johtuen eläinlääkäripalveluita on myös tarjottava ympäri vuorokauden. Virkatehtäviin kuuluu sekä tuotantoeläinten hyvinvoinnin ylläpitäminen ja sairauksien hoitaminen että kiireellisiä toimenpiteitä kuten tuotantoeläinten synnytysavut, poikimahalvaukset, kohdun esiinluiskahdukset ja hevosten ähkyhoidot. Ei ole ajateltavissa, että eläinlääkärit voisivat kulkea tiloille julkisia liikennevälineitä käyttäen. Kiireellisen eläinlääkäriavun viivästyessä saattaa maatilaa uhata suuret omaisuusvahingot kuten esim. arvokkaan eläimen menettäminen, karjan tuotoksen heikkeneminen ja mahdollisesti useamman eläimen menehtyminen tai tartunnan leviäminen.

Eläinlääkärit vaalivat lisäksi ihmisten terveydensuojelua. Suurin osa taudinaiheuttajista on yhteisiä ihmisille ja eläimille. Ruokaturvallisuuden takaamiseksi eläinlääkärit valvovat tuotantoeläintiloilla salmonellan ja EHEC-bakteerin esiintymistä ja ottavat tarvittavia näytteitä. Näytteiden kuljettaminen oikeassa lämpötilassa edellyttää eläinlääkärin autolta erityisvarustelua. Nopeasti saatava eläinlääkärinapu estää myös ihmisten sairastumisia. Konkreettinen esimerkki tästä on vasikoilla esiintyvä ja ihmisiin helposti tarttuva kryptosporidioosi. Tauti vie ihmisen nopeasti sairaalahoitoon. Vasikoiden hoito ei kuitenkaan ole kovin kannattavaa tuottajille. Jos eläinlääkäripalvelut ovat kalliit ja huonosti saatavilla, tauti voi jäädä vasikkatiloilla hoitamatta ja tartunta ihmisiin ennaltaehkäisemättä.

Kunnaneläinlääkärijärjestelmän rakenteesta johtuen on ollut tavanomaista, että eläinlääkärit itse hankkivat virkatehtävien edellyttämät eläinlääkintäautot. Autojen veroetu on perustunut ajatukseen, että myös maatiloille ja syrjäseudun asukkaille tulee turvata eläinlääkäripalveluita sekä eläinsuojelullisiin näkökohtiin. Jos siirryttäisiin siihen, että työnantajat hankkisivat tarvittavat välineet, aiheuttaisi tämä suurempia kuluja kunnille. Loppupäässä jäisivät silloinkin kunnaneläinlääkärien asiakkaat kasvavien kulujen maksajiksi.

Eläinlääkintäauto on myös valvontaeläinlääkärien käytössä. Valvontaeläinlääkärit ovat hekin viranhaltijoita. Heidän virkatehtäviinsä kuuluu valvoa, ettei eläinsuojelullisia säännöksiä rikota, ja ettei eläintauteihin viittaavia oireita ole havaittavissa. Myöskin valvontaeläinlääkärien työhön kuuluu keskeisesti kulkea maatiloilla. Heillä tulee myös olla välitön valmius näytteiden ottoon ja kuljettamiseen. Eläinlääkintäauto on myös joidenkin kiertävää praktiikkaa harjoittavien yksityisten toimijoiden käytössä, tällöinkin pitkien etäisyyksien alueilla tuotantoeläinlääkinnän alalla.

Veroedun poistaminen heikentäisi eläinlääkäripalveluiden saatavuutta

Kuten esitysluonnoksesta ilmenee, eläinlääkintäautojen veroedun taloudellinen merkitys valtiontaloudelle on pieni. Vuonna 2016 tuen määrä oli noin 1,2 miljoonaa euroa. Eläinlääkintäautoja rekisteröitiin silloin 68 ja niitä on esitysluonnoksen mukaan kokonaisuudessaan käytössä noin 400.

Yksittäiselle eläinlääkärille veroedun poistaminen olisi huomattava taloudellinen rasitus. Esitysluonnoksessa on arvioitu, että veroedun poistaminen yhden eläinlääkintäauton kohdalla tarkoittaisi eläinlääkärille noin 18.000 euroa suurempaa laskua auton hankinnasta. Tämä määrä on luonnollisesti yksittäiselle eläinlääkärille erittäin merkittävä. Ottaen lisäksi huomioon, että hankinta lähinnä tehdään virkatehtäviä varten, jossa eläinlääkäri ei itse voi päättää siitä, mitä palveluita tarjotaan, kenelle ja millä hinnalla, investoinnin riski kasvaa entisestään. Lisäksi viranhaltija ei luonnollisesti voi kieltäytyä virkatehtävän suorittamisesta sillä perusteella, että apua tarvitseva kansalainen on maksukyvytön.

Jo nyt joillekin paikkakunnille on hankalaa saada riittävästi eläinlääkäreitä. Tämä koskee erityisesti syrjäisempiä paikkakuntia. Jos kunnaneläinlääkäreitä ei saada rekrytoitua tarpeeksi, eläinlääkäripalveluiden saatavuus vaarantuu. Syrjäseuduilla ei välttämättä ole korvaavia yksityisiä palveluita, erityisesti tuotantoeläinpraktiikan osalta. Syrjäseuduille on myös ominaista, että ansaintamahdollisuudet voivat olla heikommat. Koska

kunnaneläinlääkärit joutuvat keräämään suurimman osan virkapalkastaan itse, voi kynnys lähteä syrjäseudun eläinlääkäriksi tulla sitä korkeammaksi mitä suuremmat siihen tarvittavat investoinnit ovat. Eläinlääkintäauton hankkimisen lisäksi kunnaneläinlääkäriksi ryhtyminen edellyttää muitakin merkittäviä investointeja, kuten lääkevaraston, hoitotarvikkeiden ja maksupäätteen hankinta. Jo nykytilanteessa riski on viranhaltijalle suuri.

Moni eläinlääkäri aloittaa uransa kunnaneläinlääkärinä. Tämä tarkoittaa, että investointipaineet kohdistuvat erityisesti nuoriin vastavalmistuneisiin eläinlääkäreihin tai ennen valmistumista väliaikaisten praktiikkaoikeuksien nojalla toimiviin eläinlääketieteen opiskelijoihin. Uran alussa joutuu usein myös tyytymään lyhytkestoisiin määräaikaisiin sijaisuuksiin, jolloin riskit suurista investoinneista voivat tuntua ylivoimaisilta. Eläinlääkärien työllistyminen voi vaarantua, jos riski viranhaltijaksi ryhtymisestä tehdään yksittäiselle ihmiselle liian raskaaksi. Uran alkuvaiheessa olevien lisäksi raskaat investointipaineet voivat asettaa esiteitä myös jo työttömien työllistymiselle.

Jo nyt on paikoittain ongelmia saada vakituisille viranhaltijoille riittävästi sijaisia esimerkiksi lomien ja muiden vapaiden ajaksi. Tämä lisää vakituisiin kunnaneläinlääkäreihin kohdistuvia paineita ja tarkoittaa muun muassa tiheämpää päivystysvelvollisuutta. Tämä voi vaarantaa eläinlääkärien työturvallisuutta ja voi olla omiaan ajamaan eläinlääkäreitä muihin tehtäviin.

Esitysluonnoksessa on myös spekuloitu, että eläinlääkärit voisivat pienentää verolaskuaan hankkimalla pienempiä autoja. Eläinlääkinnässä tarvitaan erikoisvarusteltu eläinlääkintäauto, ja lainsäädäntö asettaa tietyt kokovaatimukset eläinlääkintäautoksi rekisteröitävälle autolle. Eläinlääkäri ei siis voi valita vapaasti auton kokoa ja mallia. Koska autot ovat käytössä eläinlääkärien kulkiessa maatiloille, usein auraamattomilla teillä ja siten haastavissa tieolosuhteissa vuoden ja vuorokauden ympäri, eläinlääkärit joutuvat myös turvallisuussyistä ja palveluiden saatavuuden turvaamiseksi valitsemaan autoja, jotka pärjäävät tällaisissa olosuhteissa. Erityisenä haasteena ovat poroerotusaidat metsäautoteiden päässä. Autoon on myös mahduttava eläinlääkärin tarvitsemat hoitovälineet ja lääkkeet. Kevyet city-autot eivät voi tulla kysymykseen. Eläinlääkärit viettävät autolla ajaessa yhteenlaskettuna useamman viikon vuodessa. Hirvikolareita esiintyy kunnaneläinlääkärien keskuudessa paljon. Riittävän iso ja turvallinen auto on säästänyt monta eläinlääkärin henkeä.

Eläinlääkintäautojen veroetu palvelee yhteistä hyvää

Esitysluonnoksessa on esitetty eläinlääkintäautojen verotuen poistamista muun muassa toteamalla, ettei se ole perusteltua vapaan hinnoittelun ja vapaan kilpailun vallitessa ja ettei se täytä hyvän yritystuen periaatteita. Lisäksi on esitetty, että sillä olisi eläinlääkäritoiminnan kustannusrakenteessa pieni merkitys. Eläinlääkäriliiton näkemyksen mukaan nämä perustelut eivät pidä paikkansa. Eläinlääkintäautojen veroetu palvelee merkittävästi yhteistä hyvää eikä suinkaan vain yksittäisiä toimijoita.

Väite vapaasta hinnoittelusta on väärä: kuten edellä on todettu, suurin osa eläinlääkintäautoista on viranhaltijoiden käytössä lakisääteisten palveluiden tuottamisessa. Näissä palveluissa ei ole vapaa hinnoittelua, vaan kunnaneläinlääkärien tulee noudattaa kunnallista eläinlääkäritaksaa. Veroedun poistuminen kuitenkin johtaisi huomattaviin paineisiin korottaa kunnaneläinlääkärien perimiä maksuja, joka johtaisi erityisesti tuotantoeläinten pitäjien kustannusten kasvamiseen.

Väite vapaasta kilpailusta on väärä: lakisääteisten palveluiden tarjoaminen jää kilpailulainsäädännön ulkopuolelle. Viranhaltijoina toimivat kunnaneläinlääkärit eivät voi valita asiakkaitaan eivätkä kieltäytyä suorittamasta virkatehtäviään asiakkaan maksukyvyttömyyden takia. Etenkään syrjäseuduilla vastaavia yksityisiä palveluita ei välttämättä ole saatavilla laisinkaan tai ainakaan riittävästi. Tällaisten palveluiden

tuottaminen riittävässä laajuudessa vuoden jokaisena päivän ja vuorokauden jokaisena tuntina ei välttämättä ole yksityiselle yrittäjälle taloudellisesti kannattavaa toiminnan luonteen takia. Vaikka verotuki pieneltä osalta kohdistuisi myös yksityisille toimijoille on se silti perusteltua, koska sillä tuetaan yhteiskunnalle erittäin tärkeitä toimintoja, joita voi olla hankalaa tuottaa riittävässä laajuudessa taloudellisesti kannattavalla tavalla ilman, että hinnat maatalousyrittäjille nousisivat merkittävästi.

Veroedun merkitys kustannusrakenteessa on huomattava: Ottaen huomioon, että esityksessä on arvioitu, että verotuen poistaminen johtaisi 18.000 euron suurempaan verolaskuun eläinlääkintäauton hankinnassa, on pidettävä selvänä, että tämä on yksittäisen eläinlääkärin kohdalla merkittävä kustannus. Tämä etenkin, koska eläinlääkintäautot ovat lähinnä viranhaltijoiden käytössä, eivätkä nämä itse voi päättää hinnoistaan, asiakkaistaan tai palveluistaan. Eläinlääkintäauto on jo nykytilassa merkittävä investointi kunnaneläinlääkärille, joka toiminnan luonteesta johtuen myös joutuu kantamaan merkittävän riskin palveluita käyttävien kansalaisten maksukyvystä. Kunnaneläinlääkäreihin kohdistuvaa rasitusta ei tule lisätä entisestään.

Taksien osalta on esitysluonnoksessa esitetty, että veroedun vähäisyys kustannusrakenteessa ilmenisi myös siitä, että autojen vaihtosykli on nopeampi kuin autoveron kuoleentuminen. Toisin kuin taksien kohdalla, eläinlääkintäauton autovero kuoleentuu neljässä vuodessa ja eläinlääkärien keskuudessa on tavanomaista, että autolla ajetaan vähintään koko kuoleentumiskauden. Lähinnä eläinlääkärit saattavat myydä autonsa pois aikaisemmin (ja silloin maksaa kuoleentumattoman autoveron), jos tehtävät vaihtuvat niin, etteivät eläinlääkintäauton käyttöedellytykset enää täyty.

Eläinlääkintäauto eroaa rakenteeltaan merkittävästi muista autoista: Jotta auto voidaan rekisteröidä eläinlääkintäautoksi, täytyy sen täyttää laissa säädetyt edellytykset. Tämä tarkoittaa muun muassa, että autossa voi kuljettajan istuimen lisäksi olla enintään kuljettajan viereiset istuimet. Auton takaosassa ei voi olla penkkejä, vaan siinä tulee olla eläinlääkärityötä varten kiinteästi asennettu koneellisella jäähdytyslaitteella varustettu säilytystila sekä kiinteät kaapit ja laatikostot. Tästä johtuen auto ei sovellu muuhun käyttöön kuin työkäyttöön.

Jos eläinlääkintäauton haluaa tavalliseksi henkilöautoksi, pitää siihen tehdä rakenteellisia muutoksia. Asennetut rakenteet (kuten kiinteät laatikostot) tulee poistaa ja poistetut penkit lisätä, ennen kuin auton voi muutoskatsastaa henkilöautoksi. Ottaen huomioon myös auton sisätiloihin pinttyneet eritteet ja hajut, edellyttää auton muu käyttö tai myynti myös perusteellista otsonointikäsittelyä.

Eläinlääkärien ammattikunnassa on alusta alkaen suhtauduttu vakavasti siihen, että eläinlääkintäauto nimenomaan on yhteiskunnan yhteisillä varoilla tuettu työväline, joka on rinnastettavissa esimerkiksi pelastusautoon tai ambulanssiin. Eläinlääkintäautoilla ajetaan tämän takia vain eläinlääkärityöhön liittyviä ajoja. Alan suhtautuminen ilmenee esimerkiksi Eläinlääkäriliiton jäsenille osoitetusta ohjeesta (liite), jossa selvästi todetaan, ettei autolla tule ajaa yksityisajoja.

Palveluiden tarjonnan varmistaminen edellyttää veroetuja: Tästä on lausuttu tarkemmin edellä.

Hyvän "yritystuen" kriteerit täyttyvät eläinlääkintäautojen kohdalla: Vaikka eläinlääkintäautot yllä todetulla tavalla ovat lähinnä viranhaltijoiden käytössä, täyttää eläinlääkintäauton verotuksellinen erikoiskohtelu myös hyvän yritystuen kriteerit.

- **relevantti tavoite**: verotuen tavoite on eläinlääkintäpalveluiden saatavuuden varmistaminen myös syrjäseuduilla, etenkin tuotantoeläimille. Lisäksi tavoitteena on eläinsuojelun ja ihmisten terveydensuojelun toteutuminen koko maassa.

- **oikea kohdistuminen**: verohyöty kanavoituu erityisesti kunnallisten eläinlääkintäpalveluiden tarjoamiseen ja siten siihen, että palveluiden saatavuus varmistuu samalla kuin maatalousyrittäjien kustannukset palveluista pysyvät kohtuullisina.
- **tuen vaikuttavuus**: tuen merkitys on huomattava yksittäiselle viranhaltijalle ja madaltaa kynnystä lähteä viranhaltijan tehtävään, joka edellyttää suuria investointeja ja jossa viranhaltija joutuu kantamaan merkittävän riskin asiakkaiden maksukykyisyydestä, mutta ei itse voi päättää ketä palvelee ja millä hinnalla. Tuki vaikuttaa myös maatalousyrittäjien kustannusten kohtuullisina pitämisessä.
- **kustannustehokkuus**: verotuella on pieni merkitys valtiontaloudelle, mutta sen vaikutukset yksittäiselle viranhaltijalle ovat huomattavat, kuten myös maataloussektorille, jonka tarpeita huomioon ottaen veroetu on alun perin säädetty.
- **tarkoituksenmukaisuus**: verotuki kanavoituu maataloussektorin kustannusten kohtuullisina säilyttämiseen, koko maan eläinlääkintäpalveluiden takaamiseen, ihmisten terveydensuojelun ja eläinsuojelun hyväksi. Koska eläinlääkintäauton autovero kuoleentuu suhteellisen pitkässä ajassa, neljässä vuodessa, veroedun hyödyt kohdistuvat tehokkaasti tavoitteiden saavuttamiseen, eikä vain yksittäisen eläinlääkärin hyväksi.
- **vähäinen hallinnollinen rasitus:** kuten esitysluonnoksessakin on todettu, eläinlääkintäautoja on hyvin rajallinen määrä eikä niiden valvonnasta aiheudu suurta hallinnollista rasitusta. Lisäksi eläinlääkärien järjestäytymisaste on poikkeuksellisen kattava, arvioituna noin 85 % Suomen laillistetuista eläinlääkäreistä ja merkittävä osa alan opiskelijoista kuuluvat Eläinlääkäriliittoon. Liitto opastaa tehokkaasti jäseniään eläinlääkintäauton käytöstä ja tavoittaa siten suurimman osan eläinlääkintäauton käyttäjistä. Tämäkin on omiaan vähentämään viranomaisiin kohdistuvia neuvontapaineita.
- **haittavaikutusten puute:** eläinlääkintäautojen verotuesta ei aiheudu haittavaikutuksia. Jos vertaa perusteluihin taksien verokohtelun osalta, voi todeta, ettei eläinlääkintäautojen kohdalla ole tapahtumassa vastaavaa ammatin vapautumista eikä sitä kautta verotuen huomattavaa kasvua.
- **tukiautomatiikan poistaminen:** verohyödyn saamiseksi on toimittava eläinlääkärinä. Eläinlääkärinä toimiminen on laissa suojattu ammatti, joka edellyttää asianmukaista laillistumista. Koska autoon lisäksi liittyy olennaisesti rajoituksia (esim. auton rakenne, yksityiskäytön kielto), on auto järkevä hankinta vain sellaiselle eläinlääkärille, joka todellakin tarvitsee sen työkäyttöön, lähinnä tuotantoeläinpalveluiden tuottamiseen. Kuten esitysluonnoksestakin ilmenee, eläinlääkäreitä toimii Suomessa noin 2.000 henkilöä. Eläinlääkintäautoja on 400. Nämä luvut osoittavat selvästi, että autot todellakin ovat vain tuen tavoitteiden mukaisessa käytössä.

Lopuksi

Esitysluonnoksessa todetaan moneen kertaan, että eläinlääkintäautojen veroetu on tarpeetonta yritystoiminnan tukemista. Kuten Eläinlääkäriliitto tässä lausunnossaan on todennut, eläinlääkintäautot ovat lähinnä viranhaltijoiden käytössä tuottaessaan eläinlääkintäpalveluita maataloudelle syrjäseuduilla.

Kun esitysluonnoksessa kehotetaan eläinlääkäreitä siirtämään eläinlääkintäautojen hankinnasta aiheutuvat kustannukset palveluiden ostajien maksettavaksi, tarkoittaa tämä siis käytännössä, että maatalouden kustannukset nousisivat. Eläinlääkäriliitto ei näe tarkoituksenmukaisena kohdistaa lisää kustannuspaineita tähän sektoriin, vaan turvallista ja terveellistä kotimaista ruoantuotantoa tulee vaalia.

Eläinlääkintäautojen verotuelle on painavia yhteiseen hyvään perustuvia perusteita. Sen tarkoituksena on varmistaa, että elintärkeitä eläinlääkäripalveluita on saatavilla koko maassa, myös syrjäseuduilla. Lisäksi se myös auttaa pitämään maatalouden kustannukset

näistä palveluista kohtuullisina ja auttaa vaalimaan ruokaturvallisuutta, ihmisten terveydensuojelua, eläinsuojelua, eläinten hyvinvointia ja lääketurvallisuutta.

Kuten edellä on todettu, verotuen tarkoitus toteutuu tehokkaasti käytännössä. Siitä tuleva hyöty menee maataloussektorin ja kotimaisen ruoantuotannon hyväksi. Lisäksi tuen seurauksena myös kuntien maksuosuus lakisääteisten eläinlääkäripalveluiden tuottamisesta pienenevät. Etenkin ottaen huomioon, että eläinlääkintäautojen verotuki ei juuri rasita valtiontaloutta, mutta on yksittäisille alan toimijoille huomattava, eläinlääkintäauton verotuki on säilytettävä jatkossakin. Eläinlääkärien työllisyydelle ei tule asettaa ylipääsemättömiä esteitä.

Muilta osin Suomen Eläinlääkäriliitolla ei ole lausuttavaa esitysluonnoksesta.

Päivi Lahti	Marjatta Vehkaoja
puheenjohtaja	toiminnanjohtaja